

ततस्त्रिजटावाक्यानंतरं ॥ कैतावद्भाग्यमितिलज्जिता ॥ तत्कथितस्वमसूचितरामविजयहर्षिता ॥ ९१ ॥ तन्निजटावाक्यं यदि तथ्यं तदा अवश्यं शरणं भवेयमित्यवोचदिति
संबंधः ॥ ९२ ॥ चिंतयामासेति ॥ लिङ्गुत्तमः ॥ ईदृश्या अपीदृशं दुःखमिति चिंतां कृतवानित्यर्थः ॥ मे मनो न च निर्वृतं न चितारहितं जातं विधिः प्रकारः ॥ ९३ ॥ मम

अलमेषा परित्रातुराक्षस्यो महतो भयात् ॥ ततः सा द्रीमती बालाभर्तुर्विजयहर्षिता ॥ ९१ ॥ अवोचद्यदितत्तथ्यं भवेयं शरणं हिवः ॥ तां
चाहं तादृशीं दृष्ट्वा सीतायादा रुणां दशां ॥ ९२ ॥ चिंतयामास विश्रान्तो न च मे निर्वृतं मनः ॥ संभाषणार्थं च मया जानक्या श्रितितो वि
धिः ॥ ९३ ॥ इक्ष्वाकु कुलवंशस्तु तु तो मम पुरस्कृतः ॥ श्रुत्वा तु गदितां वाचं राजर्षिगणभूषितां ॥ ९४ ॥ प्रत्यभाषत मां देवी बाष्पैः पिहि
तलोचना ॥ कस्त्वं केन कथं चेह प्राप्तो वानरपुंगव ॥ ९५ ॥ काच रामेण ते प्रीतिस्तन्मेशंसितुमर्हसि ॥ तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा अहमप्यब्रुवं
वचः ॥ ९६ ॥ देविरामस्य भर्तुस्ते सहायो भीमविक्रमः ॥ सुग्रीवो नाम विक्रान्तो वानरेंद्रो महाबलः ॥ ९७ ॥ तस्य मां विद्धि भृत्यं त्वंहनूमं
तमिहागतं ॥ भर्त्रा संप्रहितस्तु भ्यं रामेणा क्लिष्टकर्मणा ॥ ९८ ॥ इदं तु पुरुषव्याघ्रः श्रीमान् दाशरथिः स्वयं ॥ अंगुलीयमभिज्ञानमदात्तु
भ्यं यशस्विनि ॥ ९९ ॥ तदिच्छामित्वया ज्ञप्तं देविकिं करवाण्यहं ॥ रामलक्ष्मणयोः पार्श्वे नयामित्वां किमुत्तरं ॥ १०० ॥ एतच्छ्रुत्वा वि
दित्वा च सीताजनकनंदिनी ॥ आहरावणमुत्पात्य राघवो मां नयत्विति ॥ १०१ ॥ प्रणम्य शिरसा देवीं अहमार्यामनिंदितां ॥ राघव
स्य मनो ह्लादमभिज्ञानमयाचिषं ॥ २ ॥ अथ मामब्रवीत्सीता गृह्यतामयमुत्तमः ॥ मणिर्येन महाबाहूरामस्त्वां बहु मन्यते ॥ ३ ॥

स्तुतो मया
स्तुतः ॥ ९४ ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ तुभ्यं भर्त्रा तव भर्त्रा ॥ ९८ ॥ ९९ ॥ त्वया ज्ञप्तं त्वत्कर्तृकमाज्ञापनं ॥ उत्तरं समुद्रोत्तरकूलस्थं ॥ यद्वा किमुत्तरं प्रत्युत्तरं किंब्रूहीति शेषः ॥
॥ १०० ॥ ॥ उत्पात्य समूलं नाशयित्वा ॥ १०१ ॥ २ ॥ ३ ॥